

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELŐLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők :: ::

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

M. Kir. Halélettani és Szenny-
víztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.
Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

HALÁSZAT — (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI

Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.
:: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: Jogeset. Zárt víz módjára halászható vízből a halászás lopás. — A ponty növekedésének határai. Ismerteti: *Lindmeyer Antal*. — Folyóvízi halállományunk védelme. *L. Kiss Aladár*. — Társulatok—Egyesületek. — Árjegyzés — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Ein Rechtsfall. — Die Grenzen des Zuwachses der Karpfen. — Der Schutz des Fischbestandes in den Flüssen. — Gesellschaften und Vereine. — Fischpreise. — Annoncen.

Jogeset.

Zárt víz módjára halászható vízben a halászás lopás.

1929. Hb. 72 6. szám.

A Magyar Állam nevében!

A hatásköri bíróság.

Lopás vétségnek kísérletével, majd halászati kihágással terhelt B. M. b.—i lakos büntető ügyében a t.—i kir. járásbíróság és a t.—i járás főszolgabírája között felmerült hatásköri összeütközés tekintetében Budapesten, az 1930. évi február hónap 24. napján tartott nyilvános szóbeli tárgyalás alapján, az alulírott napon meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Ebben az ügyben az eljárás a rendes bíróság hatáskörébe tartozik,

I n d o k o l á s:

B. M. b.—i lakost a t.—i kir. járásbíróságnál feljelentették ama cslekménye miatt, hogy ő B.-n 1928. évi június hó 8-án a Balatonban halfogó szigonnal engedély nélkül halászott.

A t.—i kir. járásbíróság 1929. évi január hó 3. napján kelt B. 2442/1928—2. számú végzésével az el-

járást hatáskör hiányában megszüntette és az iratokat a t.—i járás főszolgabírájához tette át azzal az indokolással, hogy az 1888 : évi XIX. tc. 65. §-ába ütköző halászati kihágás forog fenn, amelynek elbírálása a közigazgatási hatáskörbe tartozik.

A t.—i járás főszolgabírája 1929. évi február hó 20-án 1929. kih. 16. számú végzésével illetékességét (helyesen hatáskörét) nem állapította meg és a felmerült összeütközés folytán az iratoknak a Hatásköri Bírósághoz felterjesztését rendelte el azzal az indokolással, hogy hasonló ügyben tartott tárgyaláson a B. H. RT. képviselője magánvádló okirattal igazolta, hogy a Balatont a m. kir. földművelésügyi miniszter 12.222/1927. sz. engedélykiratával zárt víznek nyilvánította és ezen a címen az eljárás folytatása ellen illetékességi (helyesen hatásköri) kifogást emelt. Az 1925. XLIII. tc. 19. §-a zárt vizeken az engedélyes engedélye nélküli halászt lopásnak minősíti, minek folytán az eljárásra a főszolgabíró szerint a kir. járásbíróság hivatott. Ez a végzés felfolyamodás hiányában jogerőre emelkedett.

Minthogy a t.—i kir. járásbíróságnak a bírói hatáskört leszállító végzése az 1907 : LXI. tc. végrehajtása tárgyában kibocsátott 1201/1908. M. E. számú rendelet VI. pontjában foglalt szabályozásnak nem felelt meg, a Hatásköri Bíróság az iratokat a jogerő tárgyában szükséges pótlás végett a t.—i kir. járásbíróságnak rendeltetvel visszaküldte.

A Hatásköri Bíróság részére elrendelt póteljárás

foganatosítása után a t.—i kir. járásbírósnak a bírói hatáskört leszállító végzése jogerőre emelkedett, mire a kir. járásbírósnak az ügyre vonatkozó iratokat a Hatásköri Bírósághoz felterjesztette.

II.

Nyilatkozat a törvényes határidőben nem érkezett

III.

A Hatásköri Bíróság előre bocsátja, hogy a t.—i járásbírósnak az 1888 : XIX. tc. 65. §-ára való hivatkozása téves, mert az idézett törvényhely az 1925. évi XLIII. tc. 20. §-ának második bekezdése értelmében hatályát veszítette. Annak elbírálásánál tehát, hogy a terhelt cselekménye a közigazgatási hatóság hatáskörébe tartozó halászati kihágásnak, avagy a rendes bíróság hatáskörébe utalt vétségnek minősül-e, nem az 1888. évi XIX. tc. 65. §-ában foglalt rendelkezés, hanem az 1925. évi XLIII. tc. az irányadó.

Az 1925 : XLIII. tc. 5. §-a szerint olyan tavakban (külön álló holtágakban), amelynek halászatára jogosultak társulattá alakultak, a halászat a földművelésügyi miniszter engedélyével és az általa jóváhagyott üzemterv szerint úgy gyakorolható, mint a zárt vizekben. (1888. évi XIX. tc. 13. §.)

Az 1925 : XLIII. tc. 19. §-a szerint pedig az, aki zárt vízből (1888 : XIX. tc. 13. §.) vagy zárt víz módjára halászható vízből (1925 : XLIII. tc. 5. §-a) a halászatra jogosítottnak engedélye nélkül fog halat, a lopásról szóló törvényes rendelkezések szerint büntetendő.

A jelen esetben nem vitás, hogy a halfogás a Balaton tavából történt, amelynek halászatára jogosultak társulattá alakultak és amelyet a m. kir. földművelésügyi miniszter 12.222/V. 1927. számú engedélykijelentésével zárt víz módjára halászható víznek nyilvánított.

A terhelt nemcsak halászcselekmény nélkül halászott, de a halászatra egyedül jogosított B. H. RT. engedélyét is nélkülözte a halászatához. Ezenfelül nem nyílt vízben, hanem zárt víz módjára halászható vízben halászott. Ennélfogva cselekménye súlyosabb büntető rendelkezés alá esik, mint az 1925 : XLIII. tc. 20. §-ának a) pontjában meghatározott halászati kihágás, jelesen azt az idézett törvény 19. §-a értelmében a büntetőtörvénykönyvnek a lopásról szóló törvényes rendelkezései szerint kell büntetni.

Minthogy pedig a lopás vétségének kísérlete miatt az eljárás a bűnvádi perrendtartás életbeléptetéséről alkotott 1897 : XXXIV. tc. 18. §-a első bekezdésének 1. 1) pontja alapján a királyi járásbírósnak vagyis a rendes bíróságnak a hatáskörébe tartozik, a t.—i járásbírósnak, mint rendes bíróságnak és a t.—i járás főszolgabírójának, mint közigazgatási hatóság között az 1907 : XLI. tc. 7. §-a első bekezdése 1. pontjának megfelelően felmerült nemleges hatásköri összeütközést a rendes bíróság hatáskörének megállapításával kellett megszüntetni.

Kelt Budapesten, a Hatásköri Bíróságnak az 1930. évi február hó 24. napján tartott nyilvános üléséből. Dr. báró Wlassics Gyula s. k., a m. kir. Közigazgatási Bíróság és a Hatásköri Bíróság elnöke. Dr. Sélley Barnabás s. k. kir. kúriai bíró, előadó.

Kihirdettetett az 1930. évi február hó 24. napján. Dr. báró Wlassics Gyula s. k. a m. kir. Közigazgatási Bíróság és a Hatásköri Bíróság elnöke. Dr. Vörös Ernő s. k. kir. ítéltáblai bíró, a Hatásköri Bíróság tanácsjegyzője.

A ponty növekedésének határai.

(Neufbourg grófnak a „Bulletin Français de Pisciculture“ 1930 márciusi számában megjelent közleménye.)
Ismerteti: *Lindmeyer Antal.*

Három év óta a Forez-ben levő beauvoiri tavunkban természetes táplálékon, tehát takarmányozás nélküli tenyésztés mellett a következő eredményeket észleltük Meugniot Hirsch, azaz galíciai (Franconia Walderdorff) és cseh (Wittingau, Schwarzenberg) ponttyal.

A) 1. Az ivadék lett légyen az 100 vagy 400 gr-os, nem lépte túl soha az 5¹/₂ fontot; de könnyen elérte 2 nyaras korában az 5 fontot.

2. A 40 gr-os nem haladta túl a 4 fontot, de ezt rendszerint elérte.

3. A 20 gr-os nem haladta meg a 3¹/₂ fontot, de könnyen elérte a 2¹/₂ fontot.

4. A 10 gr-os ivadék eléri a 3 fontot, de ez egyúttal a fejlődésének határa és ha ezt augusztus végén eléri, megtartja a meleg szeptemberben is.

5. A szeptember hónapban kikelt késői ivadék, amely a télig 3 gr-ot nyom, elérheti a következő nyáron a 2 fontnyi súlyt, de a normális súlya 300—600 gr között ingadozik.

Mindez jóminőségű, jól kezelt és benépesített tavakban volt észlelhető, ahol a halak fejlődéséhez szükséges összes feltételek adva voltak, anélkül, hogy az összhozam egyetlenegyszer is 10 %-kal alacsonyabb lett volna a rendesnél.

A legszebb eredményeket érték el az összsúly legmagasabb hozamával, ami nyilván igen kedvező természeti viszonyoknak volt köszönhető.

Ebből következik:

1. Minél fiatalabb az ivadék (nem beszélve azokról, amelyek túlnépesítés folytán fejlődésükben elmaradtak), saját súlyának annál többszörösével növekedik a 2. évében.

Mint szélsőséges eset meg volt állapítható a 400 gr-ról 2750 gr-nyi súlyra való növekedés, vagyis 7-szeres súlygyarapodás és egy 3 gr-os ivadéknak 998 gr-osra, vagyis 333-szoros súlygyarapodás.

2. Gyakorlatilag és gazdaságosság szempontjából a 30—40 gr-os ivadék az, amelyik a legjobb eredményeket nyújtja a legnagyobb biztonsággal.

Jóllehet a kiindulási súlyból a kétszeresénél több kell a benépesítésre, mint a 10 gr-osból (amelyből valamivel több darabszám kell, hogy a tó teljes hozamát elérjék), de a 3 fontos ponty jobban értékesíthető, mint az 1 és 2 fontos.

3. Törekednünk kell tehát közepes ivadékot tenyészteni.

De nem bizonyos, hogy a májusi ivadék, amelyet a természet 200 gr-ra fejlesztene, de amelyet mesterséges úton túlnépesítéssel 30 gr-osra visszatartunk, képes lesz-e 2. évében annyira hizni, mint a júliusban kikelt ivadék, amelyik teljes szabadságában eléri az ő 30 gr-nyi egyedsúlyát.

B) 1. Ami az ivadéknak a 3. nyár folyamán észlelt növekedésének határát illeti, azt még gyorsabban éri el.

Az 5 fontos ivadék alig éri el a 10 fontot, de az 1 fontos eléri a 7 fontot; ez szabja meg az előnyös benépesítésre alkalmas anyag minőségét; az 5 fontos többlet gyanánt 100 %-ot, a második 700 %-ot nyújt.

2. Előnyös a 300 gr-os ivadékkal való benépesítés, amely 3 nyaras korában 4 fontot ér el, származva a legkisebb testű ivadékból, amelyik a nyár végén kelt ki.

3. Nem bizonyos, hogy a fejlődésében visszamaradt ivadékkal, amely 2 nyaras korában túlnépesítés folytán növekedésében elmaradt, behozhatná súlybeli elmaradottságát 3 nyaras korában.¹

Egy 100 gr-os ivadék, mely természetes viszonyok között 4 fontos kétnyarassá fejlődhet, túlnépesítés folytán növekedésében késleltetve s csak 300 gr-ra növesztve, nem látszik többé képesnek arra, hogy 3 nyaras korában 8 vagy 9 fontos elérjen, amit normálisan elért volna. Talán el fogja érni gyengén a 3 fontosot, veszítvén így 1 fontosot az ivadékon, mely természetes úton elérte a 300 gr-ot, fejlődvén egy 30-szorta kisebb késői ivadékból.

4. Ha 2 nyaras korban előnyös árut akarunk termelni, közepes ivadékokra van szükség. Hogy 3 nyaras korban előnyös árut kapjunk, a legkisebb ivadékból kell kiindulnunk; ez az, ami legjobban indokolja a kicsi ivadék felhasználását.

C) A 3. évről a 4. évre a növekedés határai még jobban összehorolnak.

Egy 3 nyaras 10 fontos 14 fontosot ér el, de a 6 fontos 12 fontosra lesz. Igaz, hogy a 3 nyaras korában fejlődésében elmaradt 2 fontos súlyú nem fog adni 4 nyaras korában 4 fontos súlyút, miután fejlődésében való elmaradásakor szenvedett.

D) Végül a 4. évről az 5. évre nem látni többé nagy fejlődést a szép 3 nyarasok között, amelyek 10 vagy 6 fontosot értek, mindkettő 15—16 fontosot ér el és azontúl gyakorlatilag számbavehetőleg nem gyarapodnak. Nekik megvan a teljes kifejlődésük és mi azt hisszük, hogy különleges viszonyok, a természet véletlen kedvezései kellenek ahhoz, hogy ezen súlyt meghaladhassák.

Talán idővel az elmaradt 2 fontos súlyú 3 nyaras el fogja érni a 20 fontosot, de mi abban kételkedünk. Mindez egy gondos előzetes kiválogatásra vonatkozik.²

Lehetséges, hogy más magatartást figyeltek meg másutt, úgyhogy igen hasznos volna a különböző természetű eljárásokat összehasonlítani.

Folyóvízi halállományunk védelme.

Irta: L. Kiss Aladár

Nagy-Magyarország vízrajzi helyzetét nézve bátran kimondhatjuk, hogy folyóvizeink fekvési rendszerében és elosztásában alig hagy maga után valami kívánni valót. Az egy Duna-Tisza között tekintve, amely legszegényebb folyóvizekben, olyan egységesen és tagozotlan húzódnak a kisebb-nagyobb folyók a Nagy-Duna folyási irányához és osztják el egyenletesen az ország légköri lecsapódását, hogy a folyóvízi haltermelésünk kedvező eshetőségét, a helyi viszonyoknak, illetőleg az egyes nagyobb vízkörzeteknek megfelelően, ideálisnak lehetne mondani.

Olyan folyóvizek, amelyek integer hazánk vízválasztó hegyeiből erednek s torkolataik idegen országban vannak, kevés van és ezek közül is a Poprád, Dunajec és

¹ Ez utóbbi megfigyelés folytatandó és bizonyítandó, mivel oly tavakban történt, amelyek télen nem voltak eléggé szárazak. Lehetséges, hogy az ivadék megszűnt növekedni, kimerítvén a természetes tápanyagot és folytatták növekedésüket, miután szeptemberben mesterségesen tápláltattak. Óvatosnak kell tehát lennünk a természet által az 1 és 2 nyaras ponty részére megszabott tenyésztési határnak a meghatározásánál.

² Az összes legmagasabb súlyok az ikrásokkal érettek el; a tejesek 10—15°-kal kisebbek maradtak.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcelálását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.

VIII., József-körút 43. sz. II.

TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

Bistrica kilométer hosszúsága, amely Nagy-Magyarországra esik, annyira rövid, hogy a halállomány megtartására, nevelésére s annak vándorlására zavarólag egyáltalán nem hatnak. Ebből a szempontból talán, mint számottevő folyót, tehát csak az Oltot nevezhetjük még meg, ez az egy pedig folyóvízi halállományunk elosztására és állandósítására befolyást nem gyakorol, már a többé-kevésbé hegyi jellegénél s így sebességénél fogva sem és azért sem, mivel folyásának iránya nem igazodik a nagy magyar Alföldnek Duna-medencéjéhez, hanem az erdélyi Kárpátokon keresztül Románia lapályán torkollik.

Az imént ideálisnak mondtam halállományunk védelme szempontjából folyóvizeink tagozódását és területi elosztását. Ezt a nagy védelmet első ízben is a Duna adja meg, amennyiben majdnem összes folyóvizeink középpontjába esik, a halak vándorlását jótékonyan szabályozza, az esetleg beálló nyári aszálykor, illetőleg a nyári és téli abnormális kis vízállásoknál, a halak jó nagy százalékának menedéket ad és végül, hogy vizének hőmérséklete, a többi mellékfolyóihoz képest 2—6° C-szal hidegebb, tehát oxigéntartalma jóval nagyobb s így vize a halaknak létfenntartása szempontjából elsőrendű szerepet játszik.

Ugyanolyan fontos szerepet tölt be legnagyobb magyar folyónk: a Tisza is, azzal a különbséggel, hogy szélessége nem vetekszik amazéval s vize is jóval melegebb. Halfaj fenntartó képessége azonban az összes többi, hazai folyóvizeink között az első helyen áll, azon oknál fogva, hogy több, mint kétharmadában lapályon folyik keresztül s tekervényei szinte ősi, kínáló helyek a halak nevelésének és megmaradásának. Természetesen ugyanaz a helyzet azon többi folyóinknál is, amelyek már a nagyobb és szélesebb medrükkel helyezkednek el a Nagy- és Kis-Alföld lapályain és találják itt meg torkolatukat.

Folyóvízi halállományunk védelméről beszélve, magától értetődik, hogy eleve ki kell innen zárunk a talán ide gondolt kisebb-nagyobb tógazdaságokat, amelyek többé-kevésbé a folyóvizekkel, esetleg zsilipekkel kapcsolatban vannak összekötve vagy a folyóvizek holtágaiiban nyernek elhelyezést és amelyek bizonyos törvényes előjogokat élveznek, mint magántulajdon; de ki kell zárunk a pisztrángos tavakat és patakokat is, amelyekben a fajhalak védelme biztosítva van. Ezen utóbbi a sport-horgászat szempontjából is különösen figyelmet érdemel. Ami pedig a halfajok minőségét illeti, fel kell tételeznünk azoknak elsőrendűségét annál is inkább, mivel ezeknél csakis az üzleti érdek játszik közre.

Folyóvízi halállományunk szaporításának alapja nem lehet más, mint az ivó halak hathatós védelme, a kikelt halivadékok különös megóvása, s csak ezután következhet jelentőségben a fajhal ivadékoknak mesterséges behelyezése, amely utóbbi munkálat a mai modern folyóvízi halászatnak is fontos része lett.

Igaz, hogy az 1925. évi XLIII. t.-cikk, amely az új „Halászati törvény“-t tartalmazza s az idevonatkozó „Végrehajtási utasítás“ a folyóvízi halaknak fokozottabb védelmét írják elő és követelik meg, de másrészt az általános tilalmi idő megrövidítésével és esetleg teljes felszabadításával, amire szintén kínálkozik mód, annak védelmi erejét nagyban gyengíti s nem egy esetben az általános és feltétlenül szükséges védelem kijátszására is alkalmat adhat, amire később még több szót fogunk szentelni. De nem fogják elkerülni figyelmünket a trianoni lehetetlen vízihatárok sem, amelyek olyan sok gátló körülményt idéznek elő.

A folyóvízi halállomány védelmének fontos annak szakszerű halászata, amit először hallva, talán ötletszerűnek hangzik, de még fontosabb a kihalászott anyagnak, illetőleg mennyiségnek a megfelelő és mielőbbi pótlása.

Egyre legyünk itten különösen figyelemmel.

Ugyanis, az általános halászat célja az, hogy a megfelelő nagyságot, illetőleg súlyt elért különböző fajú halak a vizekből kihalásztassanak és értékesíttessenek, mivel a szokásos és tapasztalati méreten felül levő, avagy a megfelelő súlynál túlgyarapodott fajhalak értékre, jobban mondva minőségre már nem felelnek úgy meg a fogyasztó piacon. Például ha bizonyos elért nagyságnál a hal elzsirosodik, avagy, mivel egy megfelelő átlagos méretű és súlyú hal kelendőbb.

Ahogy keresztlül lehet vinni ezen szinte évszázados tapasztalatokat a mai modern tógazdaságoknál, ahol a fajhalak gazdaságos felnevelése ma már mintaszzerű, annyira lehetetlen ez a természetet nyújtotta folyóvizekben, ahol a halnak fejlődését úgyszólván sem a tér, sem az idő nem akadályozza.

Annak ellenére azonban, hogy a folyóvízi halak halászata és pótlása között bizonyos átlagos arányt kell elérnünk, ami szinte lehetetlennek látszik, mégis meg kell találnunk azt a módot és lehetőséget, hogy nemzetgazdasági szempontból ezen mozgó nemzeti vagyon ebek harmincadjára ne kerüljön, vagyis a mai élet- és gazdasági viszonyok mellett nem szabad a kihalászott anyag pótlását, mint a régi időkben, csupán magára a természetre bízni. Hiszen éppen ezen nyugszik a mai modern folyóvízi halászat. Itten igazolódtok tehát be, hogy az idők változásával, meg lehetett találni ennek az elnéptelenedésnek is ellenszerét, vagyis a fejlődött kultúra által előidézett halpusztulás megakasztását.

Mielőtt ennek további fejtegetésére rátérnénk, kis nekrológot nyújtunk a mult halászatából és halállományáról, ellentétben a jelenlegi halállomány pusztulásával, mely utóbbi annak okszerű védelmét tolja mindinkább előtérbe.

Minthogy a régmult századok halászatát egyáltalán nem lehet összehasonlítani a mai modern halászattal már csak a gazdasági élet fejlődését véve figyelembe sem, csupán ízelítőül sorolunk föl egypár följegyzést, amely némileg is rávilágít az eltűnt századok, régmult idők halbőségére, szembehelyezve s egyúttal meg is indokolva a mai halszegénységet.

Egy régi feljegyzés azt mondja, hogy 1050-ben András magyar király, hogy megmentse a Győr alatt megszorult III. Henrik seregét az éhenvesztéstől, 50 drb. hatalmas vizát küldött neki a táborba. Elképzelhetjük az egyes halak óriási nagyságát, ha tudjuk, hogy a halak darabja tizenkét láb hosszúságot is kített és ugyancsak darabja ezer fontot nyomhatott az akkori megemlékezések szerint, amely feljegyzés szépen dekumentálja a régi idők folyóvizeinek halbőségét.

Jóval később 1462-ben pedig az olasz Galeotti írja, hogy a hal oly bőségben volt, hogy a víznek egyharmadát tette s minden húzásnál (manapság tanyavetés-nél) nagy préda volt benne, üresen soh' se került ki a vízből a háló. Itt említi meg, hogy a süllő embernagyságra nőtt.

Majd Oláh Miklós említi föl, hogy a folyók áradása idején megbűzhödik a levegő a künnrekedt s elpusztult haltól s egy-egy dunai halászaton ezer vizát is fognak.

De ne is említsük többé a vizát, amelyet manapság, mint ritkaságot úgy is csak a képeken láthatunk és hat mázsára is csak a régmult időkben nőhetett meg, hanem figyeljük meg országunk legnagyobbra nővő halát: a harcsát, amelyik súlyban máig is a legnagyobbat adja. Így az 1860—80-as éveken még négy mázsás harcsákat fogtak a tápéi halászok. Nem egyet. Manapság? . . . Már megnőni se tudnak, annyira fogják-irtják! Azonfelül természetadta növekedő helyük sincsen már, ahol megbűvhatnának, elédegelhetnének egy kissé, annyira szabályozzák, köpáncélba szoritják, vízművekkel stb. látják el a folyókat. De erről majd utóbb!

És most ami szomorú időkben, ez már nem is halászat! . . . Untalan halászni és nem termelni! . . . Odajutottunk, hogy egymásnak adjuk a riasztó hírt, hogy: Nincsen hal a folyóvizekben! . . .

1902-ben láttam az utolsó nagyobb harcsát a győri halpiacon, 160 kg nehéz volt! A mai időkben?! . . . Ha úgy véletlenül 15—40 kg nehéz harcsa kerül hébe-hóba a hálóba, avagy horogra, álmélkodásunknak se vége, se hossza! S így van ez a fogyatkozás minden más fajta halnál is. Úgy az egyes halak súlyában, mint pedig tömegeit véve figyelembe.

Mindezeket alapokból el kellett mondanunk, hogy tisztábban lássuk és jobban megértsük a mának helyzetét. S ezen, az évszázadokon (östermelést értve), majd újabban a közeli évtizedeken keresztül fokozatosan átalakuló helyzetnek teljes megismerése kell, hogy idejében rávezesen bennünket a bajok indító okára s mihamarabb megtaláljuk annak gyökeres orvoslását, annál is inkább, mivel nemzeti vagyonról van szó, másrészt pedig, mivel számtalan folyókat gazdaságilag okszerűen kell kihasználnunk s ennek a leromlásnak egyszersmindenkorra gátat kell vetnünk.

Hogy teljesen világos képet lássunk magunk előtt, égető feladatunk, hogy a halaknak a létfenntartásukra vonatkozó mostani helyzetét tekintsük elsősorban; így elhelyezkedésüket a Trianon által megszabott folyóvizekben. Elsőrendű fontosságánál fogva ezt a dolgot a leg-erősebben fogjuk méltatni; további fejlődési lehetőségüket, a halak bizonyosfokú védelmét az iváskor és a zsenge ivadékok védelmét s mindezek felett azoknak pótlását.

A halnak a folyóvizekben való elhelyezkedése, fejlődési lehetősége és védelme, ahogyan azt maga a természet nyújtotta neki, semminemű kívánnivalót nem hagyhatott hátra, amit bizonyítanak egyúttal a régmult idők feljegyzései, megmaradt krónikái.

A folyóvízi hal, amíg az emberi kéz erősebben bele nem avatkozott, mindenkor megtalálta a maga szükséges élelmét a fejlődési lehetőséghez, búvóhelyét a védelem megszerzéséhez és alkalmas ívóhelyeit a további szaporodáshoz.

A halaknak létfenntartása a régi, vagy ha úgy tesszük a századok előtti időkben könnyűnek, sőt ideálisnak volt mondható. Sok-sok kilométeren át néptelen, elhagyott partokra a hatalmas fáknak lombkoronái borultak és sűrű, végeláthatatlan bokrok, cserjék szegélyezték és

a lapos meneteles partoknál a buja rétek szélei tűntek el a folyókban, ami a tavaszi zöldvizes áradáskor az ivóhelyet kereső halaknak főfeltétele volt. Így a természetes, szabálytalan partjai, embernemlakta vidékei, az *úgyszólva állandóan nyugvó élet*, a szaporodás lehetőségét fokozta. Mindezekhez járult a bőséges táplálék, amelyeket a tiszta vízben találtak, vagy a fenékiszapból, partmederből túrtak ki. Vízbogarak, álcák, férgek, gilisztafélék stb. terített asztalt adtak, de a vízbehulló hernyók, bogarak, szunyogok, kérészek stb. sokasága, sőt a partszéli különféle buja növényzet is hozzájárult a természetes haltáplálék nagy tömegeihez.

Természetesen, hogy a felsoroltakat a mai viszonyokkal ellentétbe fogjuk hozni s rá fogunk mutatni a mai lehetetlen helyzetekre s bátrak leszünk mindezeknek orvoslását is megadni.

De menjünk egy lépéssel odább.

Védelmi lehetősége is úgyszólva teljes volt, amennyiben a bedült hatalmas fák, vízbenyúló vastag gyökök között, vízmosások, partszakadékok mellett, áradások által beiszapolt tönkők után, mindenkor megtalálta a maga alkalmas búvó- és lesőhelyét akár védelmi szempontból, akár arra, hogy prédáját kereshesse. Nem zavarta békéjét semmi! Falu, pusztá, ember, messze esett innen. Ritkább, jóval ritkább volt még akkor a halászok hozta veszedelem: a háló is, vagy ha volt is, azt mindig az *ősi foglalkozású* halászmber nagy szakértelmével, tudásával, tapasztalatával kezelte, irányította.

Végül a szaporodásnak azon legfontosabb feltétele, hogy a hal alkalmas időkben *ivóhelyeket találjon* magának, szintén bőven kínálkozott. A tavaszi zöldvizek és nyári áradások majdnem mindenkor megadták a halnak a teljes lehetőséget a háborítatlan ivásra, mivel régente az üldözésére, fogására sem fordítottak olyan nagy gondot. Egyrészt a lakóhelyeket egymással messzi utak kötötték csak össze, másrészt a halásznép is pihent, s az általános halbőség folytán kisebb gondja is nagyobb lehetett a halásznak annál, hogy a folyóvízi halállományt szaporítani is lehetne és kellene!

Manapság azonban a fejlődő és átalakult kultúralet követelményeinek megfelelően sok minden megváltozott már. A folyóvizek ősi medreit nagyobbbrészt szabályozták, szűkítették (folyását sebesebbé tették), kőpáncél közé szorították; a partmenti helységek lakossága mindjobban benépesedett (mennyivel több lett az üldöző!), a folyókon a gőzhajók, teherszállítóhajók, bárkák, tutajok, kompok, ladikok, motorosok s különböző vízijárművek megszámlálhatatlan sokasága, amelyek a halak nyugodt fejlődésének szintén ellenségei; azután a partok mentén néha több óra járásnyira kiirtott fák, bokrok, cserjések helyén keletkezett pusztaságok, amelyeket csak a természet ereje igyekszik úgy-ahogy pótolni; itt van azután a folyók mentén vagy azokhoz közel épült különböző gyárak sokasága, amelyek szennyvizeikkel mind-mind a halak fejlődési lehetőségét akadályozták, de amelyeknek ellensúlyozására a hatékonyabb módokat is meg kell találnunk. Folyton törődnünk kell vele és *állandóan nyilvántartanunk ezen szomorú számadást*, annál is inkább, mivel ez nemzetgazdasági szempontból elsőrendű érdekünk és kötelességünk.

És nézzük meg most már, hogy hogyan fest a *mai modern lehetőség* a halaknak természetes, önmaga által adott létfenntartásánál.

A nagy természetben úgyszólva egy állatfaj sincsen annyi veszedelemnek, illetőleg üldözésnek és pusztításnak kitéve, mint a hal. Az állatvilágnak ezt a különösen érdekes csoportját, amelynek életforgása azt lehet mondani *látatlanban*, a víznek takaró leple alatt megy végbe,

ellensége és pusztítója már akkor megtalálja, amidőn még petéjében van.

Alig, hogy lerakja az anyahal az iváskor ikráját (petéjét), a sok pusztító között ottan találjuk először magát a halat is. Mint különlegességet említjük itt mindjárt meg, hogy van azonban olyan halfaj is, amelyik a lerakott és megtermékenyített petét a 3—4 napig tartó kikelésig őrzi és megvédeni igyekszik a leselkedő vízirablóktól. — Nagy ellensége továbbá a falánk, telhetetlen béka, amely a vízből kiálló növényeken a felszín közelében hosszúkas fürtökben tapadó petéket lakmározza; azután a sok uszkáló, az ivó halat fölkereső vízsárnyas, de ott találjuk végül az embert is, akkor, amidőn áthágja a törvénynek szigorú tilalmát és kifogja a tilalmi időszak alatt az ikrával telt ivó halat.

A zsenge, vagy alig megnőtt halivadéknak azután újabb és újabb ellensége támad s ez fokozódik és kiterjed a halmak további növekedésével. Rengeteg sok kerül a madarak prédájául, így elsősorban a gázlok (gólya, gém stb.) a vízsárnyasok (vadréce, szárcsa, vízcisibe stb.), a többi madarak közül pedig a halászó sas, sirály, halászmadár, jégmadár stb. a pusztítójuk. Az egyéb állatok közül a vidra, vidranyest, patkány stb. csinál sok kárt. Mindezeknek koronája végül, számítás nélkül, vagy érdekből, haszonlesésből dolgozó amaz ember, aki előtt a törvény tisztelete ismeretlen fogalom: a számtalan rabló- és orvhalász.

A vízparti falvak ilyen lakói, bevett szokás szerint, vékaszám hordják a tilos halat eladásra.

De van még más ellensége is, ilyen a nadály és a láthatatlau jövő penész s egyéb, baktériumok által okozott különféle betegségek, amelyeknek szintén áldozatul eshetnek.

Hogy még ez se legyen elég, gondoskodik ismét róla az ember, vagy ha szebben fest a mondás: a modern élet, amely megátkozta azt az elemet, *amelyhez élete hozzá van kötve*, így lesz állandó és kérlelhetetlen veszedelme és pusztítója a sokféle *szennyvíz*, amelyekkel a folyóvizeket különösen kisebb-nagyobb városok közelében elhelyezkedett cukor-, olaj-, bőr-, selyem- és egyéb vegyigyárak fertőzik meg. Hogy ez a fertőzött víz milyen pótolhatatlan pusztítást okoz, annak csak az alapos szemlélő az igazi megmondhatója, aki a szíven viseli ennek a nemzeti vagyonnak a romlását. Vajjon mikorra érlelődik már meg az a radikális segítség, amely semmit sem néz el és ahol már másképp nem lehet cselekedni, a törvény teljes szigorával fogja sújtani annak áthágóit.

És most szenteljünk még pár szót a halaknak évenként megismétlődő *nagy temetőjére!* Ugyanis tavasszal, a folyóknak kisebb-nagyobb áradásaival, a halak zöme már teljesen ivarérett állapotban lévén, ilyenkor az alkalmas ivóhelyeket keresik föl. Az apadások beálltával a nagyobb halak jó egynéhány százaléka, de különösen a kisebb és a nemrég kikelt zsenge ivadékok milliárdjai, amelyek *a beálló apadások* még kevésbé reagálnak arra, esetleg valamiképpen akadályozva vannak, hogy az anyamederbe juthassanak, bennrekednek a folyóvizek partjain levő árterületeknek mélyebb kubikgödreiben. Ezeket a kicsapókat ilyenkor csatornával összekötik az anyamederrel (folyóvízzel) és rekesztéssel (hálókkal, varsákkal) elállják az útját az életét menteni próbáló halaknak, amelyek között még rengeteg sok az el nem ivott hal is.

A sikeres rekesztések után, a csatornák száját ismét betemetik és megindul a kubikgödörökben még bennrekedt apró halak milliárdjainak végleges pusztulása azáltal, hogy tapogatókkal kiszedegetik a nagyját, a mérhetetlen számú

kishal [pedig martaléka lesz a nyári aszálynak, amely évenként megismétlődik.

Mindezeket tovább taglalni fölösleges dolog, mivel ezek a szomorú állapotok általánosak és ismertek, csak azoknak az orvoslása késik. És marad ez az állapot évről-évre! . . . Szomorú, nagyon szomorú dolog! . . .

A halak pusztulását fokozza és betetőzi végül a sok trianoni vízihatar, amennyiben *a hal nem tud megfelelő védelmet találni* és ha nálunk volna is törvény, amely ezt előírja és megparancsolja, de hol van az a gyakorlatból és tapasztalatból született törvény, amely jobban belátásra bírná a halászat gyakorlásában a három irányból ölelkező vízi szomszédainkat is?

Talán valamivel hosszabban foglalkoztunk a halak pusztulásával, de tettük ezt azért, hogy jobban lássuk és érezzük a védelmi lehetőségeket.

Fejtegetéseinkben idáig jutva, vessük egybe a két legfontosabb helyzetet s a folyóvízi halállomány védelme szempontjából, mint elsőrendű szerepet vegyük figyelembe a trianoni vízihatarok különösségét, másrészt pedig a halivadékok mesterséges behelyezésének szükségességét.

Mindjárt cikkem elején kiemeltém integer országunk folyóvízi tagozódásának és elosztásának egységességét és *az ország halászatára nézve fontos zártvízi rendszerét*, amely érdekes földrajzi jelenséget másutt ritkán találjuk meg, ha a népek nemzeti elhelyezkedését vesszük figyelembe.

Ez a zártvízi rendszer azonban az újabban keletkezett utódállamok folytán illuzóriussá vált, amennyiben vízi törvényeink kiható ereje a folyóvízi halállomány megvédésénél a keletkezett helyzetben megbénult s itt nem segíthet más, mint a kölcsönös megegyezés, illetőleg *gazdasági szerződés a halászat és halállomány védelme szempontjából*. Ennek hiányát érezzük már évek óta a folyóvízi halállománynak évenkénti fokozatos kisebbedésénél, amely állapotnak folytonos romlása természetesen meg fogja boszúlni magát szomszédainknál is.

Összegezve az elmondottakat, látjuk, hogy *az intenzívebb halvédelmet szükségessé teszi a modern élet velejárója: a fokozatos halpusztulás*, amely többirányban nyilvánul meg különösen.

Részünkről legfontosabbnak tartjuk a folyóvizekbe jutó *szennyvizek kártevőseit*, amelyeknek meggátlására drákói szigort kell alkalmaznunk s a leghatékonyabb víztisztító- és szűrőberendezések stb. alkalmazását s egyben azoknak állandó ellenőrzését kell kívánnunk.

Midőn a jelen esetben halvédelemről beszélünk és emeljük föl szavunkat, sorainkkal egyúttal a közegészségügy szolgálatába is állunk.

Ugyanis a folyóvizeknek a szennyvizek által történt megfertőzése előbb-utóbb megöli a halaknak a vízben levő sokféle *természetes táplálékát*, majd élvezhetetlen lesz a hal húsa s végül egészségi szempontból még nagyon sok kívánni valót hagy hátra *a víznek és levegőnek tisztasága*.

Ide tartozik sok évi megfigyelésünk felemlítése, hogy a június hó elején megjelenő és kifejlődött tiszavirágot sohasem látunk a víznek azon a területén felbukni, ahol az elhelyezkedett *olajgyár* szennyvizével a fenékre lerakodott kocsonyás, nyálkás púp terült el, ami azon állításunkat igazolja, hogy a tiszavirág által lerakott peték ezen a szennyvízes fenékerületen minden évben elpusztultak. Már pedig a fenék- és parti iszapban kifejlődő tiszavirág álcája (harcsaféreg), ahol ez van, *főtápláléka a halaknak*.

Azon egyoldalú érvelés, hogy a folyóvízzel kevert mérges szennyvíz nem ártalmas a halaknak, csak látszó-

Hirsch Imre okleveles gazda

Magyarország és Horvát-Szlavonország legkiválóbb tógazdaságaiban szerzett 17 éves prakszisa alapján, vállalja **tógazdaságok berendezését, kezelését, haltermékek bel- és külföldi értékesítését, feles és részes tógazdaságok számadásainak szakszerű vezetését és ellenőrzését, halászati üzemtervek, etetési előirányzatok, kihelyezési és lehalászási tervek készítését, valamint haltakarmányok beszerzését**

az ország bármely részében

Debrecen, Szent Anna u. 35. (Telefón 24.)

lagos tapasztalat, amennyiben a káros hatás sokszor lassú ugyan, de biztos.

De lássuk tovább a halvédelmi lehetőségeket.

Amidőn a gazdasági élet kívánalmainak megfelelően a folyók szabályozása szükséges, és fontos a folyóvizek egyes szakaszainak kotrókkal való mélyítése, ugyanakkor a fenékmélyítés igen nagy szolgálatot tesz a halak védelmi szempontjából is, így a nyári aszálykor és a téli fészkek feltalálásakor. Hisz minduntalan megfigyelhetjük az egyes folyóknál, a közérdekből is elsőrendű szakaszainak eliszaposodását.

Tudjuk azt is, hogy a halászat gyakorlása, ha sokszor mostoha körülmények közrejátszása mellett is, a folyóvizek változásaihoz igazodhatik s adhat megfelelő eredményt, de ugyanakkor megfontolandó azon eljárás, hogy a legtöbb helyen bizonyos mennyiségű halivadék behelyezésével az általános tilalmi idő (ápr. 20-tól máj. 31.) megrövidíthető. A tilalmi idő megrövidítése és feloldása talán csak ott indokolt, ahol a folyóvíz szomszédos trianoni vízihatarát alkot. Ebből egyébként a visszaélések sorozata keletkezhetik.

Az *általános tilalmi idő* jelenleg úgyis annyira rövid, hogy annak *további feloldása a halvédelmet teljesen illuzóriussá, a meglevő halállományt pedig közprédává teszi*.

Közel fentiek ellensúlyozására és kiegyenlítésére kínálkozik a sok közül nem egy mód és eljárás, amely szintén megfelelően szolgálhatná a folyóvízi halállománynak védelmét, illetőleg szaporulatát.

Ilyen megszívlelendő dolog volna az alább felhozott is.

Úgyhiszem, hogy idegen országtól átvett jó szokás, illetőleg hasznos tapasztalat honosította meg újabb nálunk, hogy a folyóvizeknél a nemes halivadékoknak mesterséges behelyezésével vegyük egyrészt elejét a halállomány fokozatos pusztulásának, de egyben nagyon szükségessé tette ezen okos eljárással annak apránkénti felfrissítését is, tekintettel a beállott halszegénységre.

A halivadékok behelyezését azonban egyenletesen és okszerűen kell decentralizálnunk, amely legkönnyebben olyan módon volna elérhető, ha a pályázatnak kiírt vízbérleteknél a feltételek egyik pontjában befoglalnák, hogy a tulajdonképpeni bérleten felül (miáltal a bérösszeg a mainál aránylag kevesebb lenne) *katasztrális holdanként* — amelynek első- és másodrendűségét mindig a folyóvíz és annak egyes szakaszai adják meg, illetőleg értékelik —

bizonyos mennyiségű halivadék behelyezése is kötelezővé tétessék a szerződésben, természetesen évenkénti ismétléssel, fokozatosan magasabb tendenciával a lejáró szerződési évek emelkedésével. Úgyhiszem, ezen esetben ritkábban fog előfordulni a lejáró szerződés utolsó éveiben ama *kíméletlen halászati mód*, amelyeknek annyiszor szemtanúi voltunk s amelyek sohasem szolgálták a folyóvízi halállománynak, mint nemzeti vagyonnak megvédését.

Az így kötelezővé tett halivadék behelyezésénél azonban több feltételt látunk egyelőre szükségesnek megemlíteni anélkül, hogy annak részleteire a jelenben jobban kiterjeszkednék.

Először, hogy a halivadékok behelyezése mindenkor szigorú állami felügyelet mellett történne s a behelyezett halivadékok csak fajhalak lehetnek, amelyeknek beszerzési helye igazolandó volna. (Esetleg önköltségi árban az állam adná.)

Másodszor, hogy azon folyóinknál, ahol a trianoni vízhatár hosszú sávként húzódik végig, azaz a vízhatár szomszédos, áttellenes, azon szakaszoknál a halivadék behelyezése kivételesen nem volna kötelező, illetőleg ha elsőrendű a vízszakasz, csak mérsékelt mennyiség volna behelyezendő.

Harmadszor, ahol a trianoni vízhatár derékban szeli ketté a folyóvizet, ezen vízi országhatártól az utolsó halivadék behelyezésének helye legfeljebb 30—50 kilométerre lehet.

Végül negyedszer a behelyezett halivadékok mennyisége a legnagyobb $\frac{1}{10}$ -ú az egyes *folyók torkolatának* körzetében — különös figyelemmel az esetleg közelfekvő trianoni vízhatárra —, míg a fennmaradt halivadék mennyiség az egyes folyóvizek kiválóbb szakaszaihoz mérten volna behelyezendő.

Fő az iniciatíva, míg egy itten előre kidolgozott terv azután mindent megmondana.

Igen fontos továbbá halvédelmi szempontból a piaci halárásítás hathatósabb és állandó ellenőrzése (különösen a tilalmi idő alatt és ívás idején, amiről halászati törvényünk eléggé gondoskodik) a halak nagysága és szigorúan igazolt beszerzési területe szempontjából, amennyiben ennek végrehajtását a jelenben *igen lanyhának* tartjuk.

Ugyanis, ha meg tudjuk védeni és oltalmazni a *vadállományt* és hogy a tilalmi időben való vadászatát még jobban megakadályozhassuk, a feljelentőnek jutalmat tudunk adni a büntetéspénzekből, ugyanezt a metódust kellene alkalmaznunk a halállománynak erősebb megvédésénél is. Hogy a hal nem szemünk előtt fejlődik és mindig látatlanban marad a víznek takaró leple alatt, másrészt, mivel a megfogása majdnem zajtalanul történhetik és különösen védtelen az éjjeli időszakban, *éppen ezért kell a védelmet irántuk erősebbé tenni*, mivel ez a látatlanság és zajtalanság szaporítja napról-napra legjobban a számát üldözőinek és pusztítóinak! Hiszen cikemben felsorolt ama ezer veszedelem, amely a halat már kezdő növekedésében minduntalan érheti, teljesen indokoltá teszi, hogy legalább megközelítőleg részesítsük oly védelemben, mint amilyent a törvény szigora a vadállományra előír és megtartat.

A halvédelemnek azonban még olyan formáit is megtaláljuk, amelyek közvetve játszanak közre s amelyeknek káros hatása nyilvánvaló s így minduntalan szóbeszéd tárgyát képezi azoknál, akik a folyóvízi halvédelem fokozatos és erős lehetőségeit keresik és kutatják.

Igy a folyóvízi halállományban mérhetetlen pusztítást okoz az eljárás, hogy sok helyen a halászmesterek (különösen a lejáró szerződési időkben) számtalan *segédjegyet* adnak ki, illetőleg szereznek meg az úgynevezett

kisszerszamosoknak, tehát legtöbbszörre olyan munkakerülő és foglalkozás nélküli egyéneknek, akik halászmestereiknek kapzsi bizalmával is visszaélve, éjjel-nappal, tehát állandóan, pihenés nélkül a vizet járják és vízkörzetükben nem adnak szemernyi pihenő időt sem a halaknak. Kisszerszamaik: a talpli = emelőháló; a milling = körömháló; a pintő = kerek- vagy dobóháló; a kece vagy koca = keresőháló. Ezek között is a legkíméletlenebb kisszerszám a fenéken járó *koca*, keresőháló, amelynek bönéfájáról lecsüngő ina, amely lószárcsontokkal és ólomlapokkal van ellátva, megtalálja, kikeresi a fenékmeder mindenféle formáját, gödreit, a pihenő, megbúvó halat kizavarja onnan, a kocának ugrasztja, amiben azután az rajta is veszt. A meg nem fogottakat pedig irgalom nélkül messze elriasztja a megszokott fészektől. Ilyen nyugtalanító és üldöző eszköz azután többé-kevésbé a többi kisszerszám is.

(Folyt. köv.)

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

A cibakháza—saápi halászati társulat f. é. június 3-án tartotta meg évi rendes közgyűlését Sváb Gyula elnökleite alatt.

A társulat mult évi számadása 6643:92 P bevétellel 3227:04 P kiadással és 416:88 P pénzmaradvánnyal záródott.

A jogtulajdonosok részére holdankint 5 P osztalék fizettettek. Az 1930. évi költségelőirányzat az alábbiakban állapított meg:

Bevétel:	6016.88 P,
Kiadás	2477.— P,

várható pénzmaradvány 3539:88 P,

végül a közgyűlés jegyzőkönyvileg köszönetét fejezte ki Kuttner Kálmán miniszteri tanácsosnak nyugalomba való vonulása alkalmából a társulat érdekében kifejtett tevékenységéért, egyben a Halászati Felügyelőség új vezetőjét, Fischer Frigyes miniszteri osztálytanácsost, melegen üdvözölte.

I.

A vásárosnamény—csapi halászati társulat f. é. június 18-án tartotta meg Tiszakerecsényben évi rendes közgyűlését Tomcsányi Vilmos elnökleite alatt.

A közgyűlés az 1929/30. évi számadást jóváhagyta 5734:60 P bevétellel és 5535:14 P kiadással, mely szerint 199:46 P pénzmaradvány mutatkozik. Elfogadtatott az 1930/31. évi költségelőirányzat is 5820 P bevétellel.

Az előirányzott kiadások összege: 5820 P

A megejtett tisztújítás során elnökké egyhangúlag újra Tomcsányi Vilmos Pál ny. igazságügyminiszter, nagybirtokos, alelnök-igazgatóvá Nozdroviczky Pál főszolgabíró, titkárrá Tamásy Aladár főjegyző választatott meg. A közgyűlés köszönetét és elismerését nyilvánította Bakcsy Lászlónak a társulat érdekében kifejtett eredményes működéséért azon alkalmából, hogy megszállt területre költözvén, alelnök-igazgatói tiszttségéről lemondott.

I.

A Soroksári Dunaági halászati társulat június hó 27-én tartotta évi rendes közgyűlést a Budapesti Kereskedelmi és Ipari Kikötő Kormánybiztosságának hivatalos helyiségében Maurer Gyula helyettes államtitkár, kormánybiztos elnökleite alatt.

Elnök évi jelentésében rámutat arra, hogy a halászati bérek a multhoz képest lényeges emelkedést mutatnak, amelynek oka abban található, hogy a soroksári Dunaág szabályozási munkálatai, különösen pedig a duzzasztómű által előidézett vízszínmelés és területnövekedés a társulati vízterület értékét jelentősen növelte. Éppen ezért indokoltnak tartja, hogy ezeknek a műveknek fenntartási költségeiből egy méltányos rész a halászatot terhelje.

Ezután Heincz Pál főmérnök, társulati igazgató terjesztette elő az 1929. évi zárszámadásokat, amelyek szerint 13.224 P 44 fillér bevétellel szemben 212 P kiadás merült fel. Számvizsgáló bizottság javaslatára a közgyűlés a zárszámadásokat jóváhagyólag tudomásul vette. Elhatározta továbbá a közgyűlés, hogy az elnök javaslatának megfelelőleg az 1930. évi költségelőirányzatban már mintegy 20.000 pengő állít be s soroksári Dunaág szabályozási művei, a duzzasztómű stb. fenntartási és kezelési költségeihez való hozzájárulás címén.

Határozatot hozott még a közgyűlés az alapszabályok módosítása, a dömsödi Dunaág és a szigetcsépi szakadékok, valamint Majosháza község panasza ügyében.

N.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint június hó folyamán a nagybani halarak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvizi élőponty	{	nagy	2:40—2:50 P
		közép	2:30—2:40 „
		kicsi	2:00—2:40 „
Édesvizi jegeltponty	{	nagy	1:00—2:00 „
		közép	1:00—1:80 „
		kicsi	1:00—1:60 „
Balatoni fogassüllő	{	I. oszt.	7:00 „
		II. oszt.	6:00 „
		III. oszt.	4:50 „
		IV. oszt.	4:50 „
Dunai süllő	{	I. oszt.	5:00—6:00 „
		II. oszt.	4:00—5:00 „
		III. oszt.	3:20—4:00 „
		IV. oszt.	3:00—3:60 „
Harcsa (jegelt)	{	nagy	2:60—3:00 „
		közép	2:00—2:60 „
		kicsi	2:00—2:40 „
Harcsa (élő)			3:00—5:00 „
Csuka	{	nagy	2:20— — „
		kicsi	1:60— — „
Compó			— „
Márna			1:20—1:60 „
Kecsege			2:40—4:00 „
Kárász			1:00—1:20 „
Őn			1:20—1:80 „
Balatoni keszeg			0:60—0:70 „

Forgalom nagyon gyenge, irányzat lanyha.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.T.

Több mint 6000 katasztrális hold terjedelmű tó gazdaságai közül az alábbi helyeken:

Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csoór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Órspusztá, Pellérd, Sárd, Sárszentmiklós, Sáregres, Somogy-szentmiklós, Szabadbattyán, Tápíószecső, Tüsképusztá, Varásló szállít tenyésztésre nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-ivadékokot, fogassüllő-ikrát.

TELEFÓN:
AUT. 122—37.

BUDAPEST
V., Széchenyi-utca 1

■ részvénytársaság

Halkereskedelmi

Vesziünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

ZIMMER FERENC

TELEFÓN:

Közp. vásárcsarnok:
Aut. 854—48.

Fióközllet: V., József-tér 13.
Aut. 816—79.

Iroda: VIII., Horánszky-utca 18.
József 335—39.

Budapest IX., Központi-

vásárcsarnok

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS BUDAPEST

Telep és iroda: IX, Csarnok-tér 5
Eláruló hely: IX, Közp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
Központi iroda: T.: Aut. 122—37

Telefonszám:

Nappal ■
Aut. 856—36.
Éjjel ■
Aut. 105—32.
Szállítási osztály: József 348—48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt

STEINER MÁRKUS hálnagykereskedő

■ vezető feltételek mellett intézek el.

Bizományi eladásokat ked-

Veszek és eladok bármily mennyi-

ségű élő és jegelt halat.

BUDAPEST

IX. ker. Közp. vásárcsarnok.

Iroda: IX., Erkel-utca 11.

Telefonszám:
Aut. 866—19.

BARTA LIPÓTNÉ

HALKERESKEDŐ

TELEFONSZÁM

IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.

**BUDAPEST IX.,
KÖZP. VÁSÁRCSARNOK.**

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, para-fa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843—10.

Fióközllet: VII. Thököly-út 16 szám
A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361—71.